

stridslystne, der havde Mod til at gennembryde og sønderhugge det sejge Drømmespind, det lodne, forhærdede Puppehylster, hvori Nationens Aand havde indkapslet sig.

... Det var især dette sidste Kampsignal, der under Læsningen fik Blodet til at skyde op i Pers Kinder. Han følte det, som var dette æggende, ildnende Tilraab henvendt direkte til ham, ja ganske særlig til ham. Hans Haand faldt tungt mod Bordpladen, og han sagde to Gange ganske højt, som til Bekræftelse: „Ja! Ja!“ Han mindedes, hvorledes Obersten hin Dag spøgende havde kaldt hans Projekt en Udfordring til den danske Teknikerstand. Nu vel! Det skulde blive det! ... For det vidste han nu, at han var født til paa sit Omraade at blive Morgenvækkeren og Banebryderen i dette dorske Samfund af tykblodede Præste- og Degnesønner. Den lille Ivan havde haft Ret. Der ventedes paa ham. Netop paa h a m.

Han rejste sig. Uden Tanke for den gamle Højbaadsmands Lig, som endnu laa deroppe i sin udhuggede Konditorpapirs Dragt, gik han frem og tilbage paa Gulvet med stærke Skridt. Og pludselig trykkede han den knyttede Haand mod sin Pande, mens han taktfast gentog sit bekræftende: „Ja — ja — ja!“

Det var den unge Frøken Salomon, han nu tænkte paa. Han saa hendes store, sortebrune Øjne med det nyfigne, dristige, tilsidst (bag Øjenhaarenes Slør) næsten som lokkende Blik.

Aldrig før var den Tanke falden ham ind, at han jo kunde fremme sine Planer ved et rigt Giftermaal. Dertil havde han stolet for sikkert paa sin egen Krafts Tilstrækkelighed, — og forresten var der ogsaa noget deri, som vilde have frastødt ham. Nu foreholdt han sig selv, at det i Kampen for de store Maal ikke nyttede at være for nøjeregnende med Midlerne. En Jødedame? Ja, hvorfor ikke? Frøken Salomon var jo desuden baade ung og smuk ja (saa vidt han havde kunnet se) overordentlig velskabt. Det var paa Tide, han kom bort fra den barnagtige Forestilling om Lykken som noget, der dumpede ned over Hovedet paa Folk ligesom en Lotterigevinst. Der gaves i hvert Fald ingen anden paalidelig eller fuldt værdig Lykke end den, man selv fravristede Skæbnen. Som et Vilddyr, et krumtandet